

Parlament d'En Xavier Climent al 20è Simposi sobre la Història Censurada de Catalunya

Autor: Xavier Climent

Data de publicació: 22-03-2022

En Xavier Climent, que va parlar al 20è Simposi sobre la història censurada de Catalunya, recomana que abans de cercar la veritat –fenomen molt subjectiu- busquem els fets sobre els quals aquesta es recolza.

Us parlaré de la veritat. Què és la veritat? La paraula veritat deriva del llatí veritas, i en què consisteix aquest concepte és un dels grans problemes filosòfics.

Nosaltres utilitzem moltes vegades la paraula veritat incorrectament. Molta gent la utilitza per desacreditar algú:

-Això que dius no és veritat!

Per tant, si no és veritat, és mentida. I, consegüentment, aquell a qui va adreçada la frase passa a ser un mentider, un engalipador, un fals.

Vegem-ne ara un exemple: som en l'àmbit del futbol, en l'àmbit dels futbolers.

Un exemple clar. D'una jugada determinada a l'àrea, els seguidors d'un equip en diuen penal.

-Està claríssim que és penal!

Però, els de l'altre equip diuen:

-No, això no és penal. Primer toca la pilota!

Tenim la mateixa jugada i opinions contràries. Qui té la veritat?

La té l'àrbitre, que és qui xiula. Però els àrbitres fan, fins i tot amb VAR, una interpretació: de vegades segons el seu criteri i, per tant, segons la seva veritat.

Per tant, la veritat no deixa de ser una cosa subjectiva. Cadascú té la seva veritat i hauria de ser respectada. L'àrbitre va aplicar la seva veritat.

Aleshores, si tenim tantes veritats com persones, quina cosa podem contemplar com a certa?

Els fets, la conseqüència de l'acció.

En el nostre exemple, el resultat d'aquella acció és que l'àrbitre va xiular penal. Això no es pot discutir. Per molta gent, segur que no era penal, però l'àrbitre el va xiular. Això es un FET indiscutible.

Jo percebo un problema entre els historiadors i els científics en general, que és el següent: quan algú qüestiona la història oficial, o el relat oficial d'una disciplina, li diuen mentider i el desacrediten. Sobretot si aquest algú no es dedica a la professió sobre la qual s'emet el judici.

Et formulen la típica pregunta:

-En sabràs tu més que els historiadors?

O:

-Què en sabràs tu! Ets un mentider! Si tothom diu el contrari!

Aquestes expressions "tothom diu", "tothom fa"... són molt perilloses. I aquest «tothom» és també molt perillós.

Als anys 70 van fer un experiment i el van gravar. Era l'anomenat Experiment d'Asch. Consistia en el següent:

Vuit subjectes es van asseure al voltant d'una taula, però només un dels participants era en realitat un participant innocent. La resta eren còmplices dels qui van muntar l'experiment.

Aquest experiment era simple. Va consistir en el següent: en essència cada participant era convidat, seguint el torn assignat, a respondre una sèrie de preguntes simples.

Per exemple: -Quina línia d'una certa figura és més llarga? O quina de totes les línies presentades concorda amb la línia de referència?

Els membres "no innocents" que estaven conxorxats, havien de respondre, en algunes de les preguntes, la resposta incorrecta. L'objectiu era veure com reaccionava l'innocent.

Que va succeir? Que l'innocent va negar l'evidència. Va negar la seva veritat davant la resta de companys, mentre que el grup de manera unànime va donar una altra resposta. L'innocent va actuar com ho va fer perquè creia que la majoria tenia raó i no podia estar equivocada. Per tant, arribà a la conclusió que era ell qui estava equivocat.

També podia haver passat que l'innocent no es volia sentir incòmode davant el grup, o bé va pensar que si deia una altra resposta diferent de la resta dels membres del grup el mirarien malament. Ah, el científic, va fer variacions sobre aquest experiment i els resultats van ser diferents.

El que ens ve a demostrar l'experiment és que el «tothom», no és un argument vàlid.

Doncs amb la història passa el mateix ¿algú sap si els que van escriure la història oficial no estaven conxorxats o simplement cedien al que tothom explicava?

Si, per exemple, una persona diu, «la revolució francesa i la revolució russa van ser finançades per les elits», no podem dir que no és veritat. Hauriem de dir:

-Això que dius no està demostrat.

Correcte, no està demostrat. Però no es pot dir que qui ha emès la frase anterior menteixi o que no sigui veritat el que diu. Perquè la veritat és subjectiva i, com em vist, fins i tot pot ser manipulada.

Jo a twitter sempre intento fer pedagogia amb els fils i vídeos que hi penjo,

Altrament, fins i tot en el terme “pedagogía” hi ha perversió del llenguatge. Pedagogia en grec ve de paidos (nen) i agein (conduir, portar): el fet de conduir els nens.

Però, clar: això és per dirigir-se a nens.

Però si t'adreces a adults? Doncs la paraula hauria de ser andragogia (ensenyar els adults).

Ara bé: i si la meva intenció és ensenyar el poble?

Seria demagogia, ep!! Però demagogía no existeix. Existeix demagògia. I demagògia vol dir «enganyar el poble».

Perquè ho puguem entendre tots plegats: el poble no se'l pot ensenyar, no es pot fer demagogia. Al poble se li fa pedagogia; és a dir: tractar-lo com si fossin nens petits. “Vosaltres sou nens. Nosaltres us direm què heu de fer i pensar. Vosaltres només cal que obeïu”.

Veieu la perversió del tothom? Tothom parla de pedagogia!!

Per tant, si penseu com es pot arribar a pervertir l'etimologia de les paraules, ¿com no es pot pervertir ?i han pervertit i manipulat? la història del nostre petit, però gran país? I el més trist és que quan algú, que no té perquè ser historiador però sí un apassionat de la història, investiga documents que poden portar a una altra veritat, salten els mateixos catalans desacreditant aquestes investigacions i estudis, com si s'estés fent alguna mena de sacrilegi o intrusisme professional.

Us deixo una reflexió final: penseu quants de vosaltres no sou l'innocent de l'experiment d'Asch.

En fi, ens veurem a les xarxes socials.

Moltes gràcies.

Xavier Climent